

algun dels cònjuges o els seus fills siguin menors, incapacitats o absents.

Les diligències, audiències i altres actuacions judicials en els processos de nul·litat, separació o divorci no tenen caràcter públic.

La taxa judicial corresponent a les actuacions a què es refereix aquesta Llei queda reduïda al cinquanta per cent.

Novena.—Les sentències de separació, nul·litat i divorci es comuniquen d'ofici als registres civils en què constin el matrimoni dels litigants i els naixements dels fills.

A petició de part, es poden anotar o inscriure en els registres de la Propietat i Mercantil les demandes i sentències de separació, nul·litat i divorci.

Desena.—Amb caràcter provisional mentre es dona una regulació definitiva en la legislació corresponent, en matèria de pensions i Seguretat Social regeixen les normes següents:

Primera. A les prestacions de la Seguretat Social, sens perjudici del que s'estableix en matèria de pensions en aquesta disposició addicional, tenen dret el cònjuge i els descendents que hagin estat beneficiaris per raó de matrimoni o filiació, amb independència que sobrevingui separació judicial o divorci.

Segona. Els qui no hagin pogut contraure matrimoni, perquè ho impedia la legislació vigent fins a la data, però hagin viscut com a tal, una vegada ocorreguda la mort d'un d'ells amb anterioritat a la vigència d'aquesta Llei, l'altre té dret als beneficis a què es fa referència a l'apartat primer d'aquesta disposició i a la pensió corresponent d'acord amb el que estableix l'apartat següent.

Tercera. El dret a la pensió de viduïtat i altres drets passius o prestacions per raons de mort correspon a qui sigui o hagi estat cònjuge legítim i en una quantia proporcional al temps viscut amb el cònjuge mort, amb independència de les causes que hagin determinat la separació o divorci.

Quarta. Els que estiguin en situació legal de separació tenen els mateixos drets passius respecte dels seus ascendents o descendents que els que els corresponen si està dissolt el seu matrimoni.

Cinquena. Els drets derivats dels apartats anteriors queden sense efecte quant al cònjuge en els supòsits de l'article cent u del Codi civil.

DISPOSICIÓ FINAL

Una vegada creats els jutjats de família, assumeixen les funcions atribuïdes en aquesta Llei als de primera instància.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Queda derogada la Llei setanta-vuit/mil nou-cents vuitanta, de vint-i-sis de desembre, per la qual es determina el procediment a seguir en les causes de separació matrimonial.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palau de la Zarzuela, Madrid, set de juliol de mil nou-cents vuitanta-u.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
LEOPOLDO CALVO-SOTELROY BUSTELO

16217 LLEI 31/1981, de 10 de juliol, per la qual s'estableix el règim retributiu específic dels magistrats i secretaris de la Magistratura de Treball. («BOE» 172, de 20-7-1981.)

JUAN CARLOS I, REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

Article primer.

Els membres dels cossos de magistrats de treball i secretaris de magistratures de treball són retribuïts econòmicament només pels conceptes i de la manera que estableix la Llei disset/mil nou-cents vuitanta, de vint-i-quatre d'abril, i s'apliquen els índexs multiplicadors a què es refereixen els articles següents d'aquesta Llei. Així mateix se'ls aplica el que disposa la Llei dotze/mil nou-cents setanta-vuit, de vint de febrer.

Article segon.

Els índexs multiplicadors que corresponen als magistrats de treball són els següents:

- Presidents de sala del Tribunal Central de Treball, quatre coma cinquanta.
- Magistrats de treball amb categoria de magistrat o fiscal en les seves carreres d'origen, quatre.
- Magistrats de treball amb categoria de jutge o advocat fiscal en les seves carreres d'origen, tres coma cinquanta.

Article tercer.

Els índexs multiplicadors que corresponen al personal integrat al cos de secretaris de magistratures de treball són els següents:

- Secretari de govern del Tribunal Central de Treball, tres coma cinquanta.
- Secretaris de sala del Tribunal Central de Treball. Secretaris de la inspecció general de magistratures de treball i secretaris de magistratures de treball, tres.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

U.—La jubilació forçosa per edat dels magistrats de treball s'acorda, sigui quina sigui la seva situació administrativa, quan l'interessat compleixi els setanta anys d'edat.

Dos.—No obstant això, excepcionalment poden continuar en el servei actiu fins als setanta-dos anys, sempre que ho comuniquin al Consell General del Poder Judicial, els magistrats de treball, per conducte del president del Tribunal Central de Treball, amb una antelació de dos mesos, almenys, a la data en què compleixin els setanta anys. Els que no ho fan s'entén que renunciïn a aquest dret.

Tres.—Queda sense efecte el sistema de pròrrogues anuals fins als setanta-cinc anys, que per als magistrats de treball i per als secretaris de les magistratures de treball estableixen els articles seixanta del Reglament orgànic, aprovat pel Decret mil vuit-cents setanta-quatre/mil nou-cents seixanta-vuit, de vint-i-set de juliol, i cinquanta-cinc del Reglament orgànic, aprovat pel Decret tres mil cent vuitanta-set/mil nou-cents seixanta-vuit, de vint-i-sis de desembre, respectivament. No obstant això, els funcionaris esmentats continuen en actiu i gaudeixen de les pròrrogues que tenen concedides fins a la seva finalització, moment en el qual han de ser automàticament jubilats.

Quatre.—El que disposa l'article dinou de la Llei disset/mil nou-cents vuitanta, de vint-i-quatre d'abril, no és aplicable als magistrats que resultin forçosament jubilats en virtut del que estableixen els paràgrafs anteriors d'aquesta disposició addicional, ni als magistrats que hagin estat jubilats en el període que va des de l'u de juliol de mil nou-cents setanta-nou fins a la data de promulgació d'aquesta Llei, als qual serveix com a base reguladora per a la determinació de les seves pensions la suma de sous i triennis a efectius completats.

DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA

Als efectes d'aquesta Llei, les mencions que s'efectuen a la Llei disset/mil nou-cents vuitanta, de vint-i-quatre d'abril, al Ministeri de Justícia s'entenen referides al Departament de Treball, fins que s'organitzi definitivament el cos únic de jutges i magistrats de carrera, imposit per l'article cent vint-i-dos de la Constitució, o mentre que el règim retributiu dels cossos de magistrats de treball i secretaris de magistratures no s'incorpori al mateix lloc pressupostari establert per als jutges i magistrats.

DISPOSICIONS FINALS

Primera.—Queden derogades totes les disposicions que s'oposin al que estableix aquesta Llei.

Segona.—Aquesta Llei i els efectes econòmics que s'hi preveuen tenen efectes retroactius des de l'u d'abril de mil nou-cents vuitanta, i s'han de liquidar els drets a què tinguin lloc sense sobrepassar els crèdits corresponents, als efectes del qual s'han d'acomodar les retribucions complementàries del personal a què es refereix aquesta Llei, de manera que les retribucions totals d'aquest personal coincideixin amb les corresponents als funcionaris de la mateixa categoria, el règim econòmic del qual determina la Llei disset/mil nou-cents vuitanta, de vint-i-quatre d'abril. A aquest efecte es concedeix un crèdit extraordinari al pressupost en vigor de cent noranta-nou milions sis-cents cinquanta-cinc mil vuit-cents noranta-cinc pessetes.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palau de la Zarzuela, Madrid, deu de juliol de mil nou-cents vuitanta-u.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
LEOPOLDO CALVO-SOTELOY BUSTELO

18793 REIAL DECRET LLEI 11/1981, de 20 d'agost, pel qual es declara a extingir el règim de les entitats d'estalvi particular i s'estableix la garantia dels dipòsits constituïts en aquestes entitats. («BOE» 200, de 21-8-1981.)

Les entitats particulars de capitalització i estalvi es regulen en la Llei de vint-i-dos de desembre de mil nou-cents cinquanta-cinc i en el seu Reglament de vint-i-sis d'abril de mil nou-cents cinquanta-set. Amb aquesta normativa es pretenia intensificar, en aquella conjuntura econòmica, l'estalvi popular com una de les formes d'atendre les necessitats de capitalització que demanaven els plans d'industrialització.

El projecte de Llei d'ordenació i foment de l'assegurança privada, remès a les Corts, preveu que les entitats de capitalització es passin a considerar com una modalitat de

l'assegurança de vida, de conformitat amb el que preveuen les directrius de la CEE sobre aquesta classe d'assegurances.

Pel que fa a la situació actual de les entitats d'estalvi particular, cal ressenyar que han realitzat, a l'empara de la seva legislació específica, operacions tècnicament assimilables a les d'altres entitats financeres. Per aquesta via, el sector ha arribat a captar dipòsits fonamentalment d'un gran nombre d'estalviadors modestos, en la seva majoria d'àmbit rural, la qual cosa constitueix un fet d'una transcendència econòmica i social indubtable. Tanmateix, les vies legals establertes al nostre país per a la protecció dels interessos dels estalviadors els fons dels quals figurin dipositats en altres entitats financeres no són aplicables a les d'estalvi particular.

Es fa necessari, per tant, garantir en la mesura que es pugui el reintegrament d'aquests dipòsits, amb la finalitat d'evitar que aquesta classe d'estalviadors es puguin veure absolutament desproveïts de protecció. No obstant això, aquesta garantia no pot ser total ni arribar a límits similars a la d'altres dipòsits, ja que tenen certs avantatges que justifiquen un tractament diferenciat. A més, les característiques del sector no en permeten una contribució eficaç al sistema de garanties que s'estableix en aquest Reial decret llei.

Així mateix, en aquesta disposició es regula la liquidació forçosa i intervinguda d'aquestes entitats, s'encomana a una comissió totes les tasques de la liquidació esmentada, i se substitueixen els òrgans socials, amb les més àmplies facultats, entre les quals, per descomptat, està compresa la possibilitat d'arribar a acords amb tercers sobre utilització d'elements patrimonials o organitzatius de l'entitat en qualsevol activitat de comerç lícit.

D'altra banda, l'experiència obtinguda en l'aplicació de la Llei de vint-i-dos de desembre de mil nou-cents cinquanta-cinc respecte de les entitats d'estalvi particular i el fet que el foment d'aquest estalvi popular s'hagi abordat a través d'altres vies i incentius han desvirtuat les raons que al seu dia van impulsar la creació i regulació d'aquest tipus d'entitats. L'estructura actual del sistema financer permet canalitzar aquestes activitats a través d'altres institucions, el millor control i integració de les quals en el sistema esmentat facilita l'execució de la política monetària.

En conseqüència, una de les finalitats d'aquest Reial decret llei és declarar a extingir el règim especial de les entitats d'estalvi particular, i concedir a les empreses el termini necessari perquè s'adaptin, si s'escau, a la normativa reguladora d'altres entitats de comerç lícit.

La urgència de les mesures que conté aquest Reial decret llei resulta de la mateixa finalitat de garantia que es pretén obtenir i la demora en la seva adopció podria produir situacions d'intranquil·litat que convé evitar i conseqüències irreversibles en perjudici d'estalviadors en gran part modestos.

En virtut d'això i a l'empara del que disposa l'article vuitanta-sis de la Constitució i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia vint d'agost de mil nou-cents vuitanta-u,

DISPOSO:

Article primer.—A partir de la publicació d'aquest Reial decret llei no es poden constituir noves entitats d'estalvi particular acollint-se al que estableix la Llei de vint-i-dos de desembre de mil nou-cents cinquanta-cinc.

Article segon.—En el termini de dos anys, comptats des de la mateixa data, les entitats d'estalvi particular actualment autoritzades han d'optar per dissoldre's o, amb la modificació prèvia dels seus estatuts i el compliment dels requisits legals corresponents, per convertir-se en entitats